

Ἔνα παίχνιδι γραμμένο τουλάχιστον ἔξιπνα.
Τι νά γίνῃ μέσα στήν καλλιτεχνική και εἰδικά
τῆ θεατρική μας δυστυχία, καταστήσαμε σάν τόν

φουκαρῶ ἐκείνον
τοῦ Ἄντρέιφ,
νομίζω, ποῦ τόν
ἔδραναν κι' ἐφώ-
ναζε δοῦσα σοι ὁ
Θεός, κι' ὅταν τόν
ρώτησαν γιατί φω-
νάσαι ἔτσι, εἶπε :
« Δοξάζω τὸ Θεὸ
ποῦ δέν μὲ δέρνει
πειὸ σκληρὰ και
πειὸ πολὺ ». "Ἔτσι
κι' ἐμεῖς δοξά-
ζουμετὰς διενθύν-
σεις τῶν Θεάτρων
δταν τύχη κανέ-
να ἔργο ἀπ' αὐτὰ
ποῦ ἀνσβάζουν νά
μὴν εἶναι ἀκόμη
πειὸ ἄ-ὄρητο και
πειὸ ἠλίθιο.

Τὸ « Ἄζαζς » εἶ-
ναι ὑποφερτὸ ἔργο,
και μάλιστα γιὰ
καλοκαιρινὸ θέα-
τρο μὲ ἀνοικτὴ
σκεπὴ και τοίχους
ὑψηλοῦς. Ὅπως
δήποτε ὁ θίασος
τῶν « Διονυσίων »
πρέπει νά μᾶς πα-
ρουσιάσῃ και να-
γένα ἔργον εἰς τὸ
ὅποῖον νά χρησι-
μοποιηθῶν και
τὰ πολύτιμα στοι-
χεῖα τὰ ὅποια ἔ-
χειδίως εἰς τὸ ἀν-
δρικόν του προ-
σωπικόν.